

Zjevení Ježíše Krista – číslo osmnáct

Hříchy otců

Jeff Pippenger

2023-11-19

V roce 1856 byl Jamesem a Ellen Whiteovými někdejší filadelfský milleritský adventismus označen za laodicejský. James White poté začal prostřednictvím *Review and Herald* šířit tomuto hnutí poselství Laodiceje. V téže publikaci, v témže roce, bylo také v sérii osmi článků Hiram Edsona, jehož si Whiteovi cenili natolik, že po něm pojmenovali svého prvního syna, předloženo rozšířené světlo týkající se „sedmi časů“ z Leviticu dvacet šest. Série byla zakončena příslibem, že bude v budoucnu dokončena, avšak již se nikdy znovu neobjevila. V přechodovém bodě hnutí prvního anděla, od Filadelfie k Laodiceji, hnutí klopýtlo o „sedm časů“ z Leviticu dvacet šest, které představovaly úplně první „časové proroctví“, jež andělé Boží vedli Williama Millera k rozpoznání a hlásání.

„Sedm časů“ bylo hlavním úhelným kamenem základu milleritského chrámu. Každé prorocké znázornění posvátného základu je znázorněním Krista, neboť nikdo nemůže položit jiný základ než Krista.

Neboť jiný základ nemůže nikdo položit mimo ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus.

1. Korintským 3,11.

Kristus není pouze základem; je také základním kamenem, který stavitelé zavrhli a o nějž potom klopýtali. On je tím kamenem, který se nakonec stává úhelným kamenem. V milleritských dějinách bylo „sedm časů“ symbolem onoho úhelného kamene.

Kristus potvrdil smlouvu s mnohými na jeden týden. Struktura proroctví o „sedmi časech“ proti severnímu království Izraele (které Hiram Edson rozpoznal v osmi nedokončených člancích) reprodukovala totožnou strukturu prorockého týdne, v němž Kristus potvrdil smlouvu v naplnění Danielovy deváté kapitoly, dvacátého sedmého verše. Týden, během něhož Kristus shromažďoval Izrael, má totožnou strukturu jako týden, během něhož Kristus Izrael rozptýlil. Rozptýlení starověkého Izraele trvalo dva tisíce pět set dvacet let a shromáždění duchovního Izraele trvalo dva tisíce pět set dvacet dnů. Shromáždil Izrael, aby potvrdil smlouvu, a rozptýlil Izrael kvůli sváru své smlouvy. Ztotožnit „sedm časů“ se základním kamenem milleritského chrámu je v dokonalém souladu se ztotožněním Krista se základním kamenem. Odmítnout tento kámen znamená odmítnout Krista.

Když Kristus roku 1856 vůbec poprvé v křesťanských dějinách stanul a klepal na dveře Laodiceje, usiloval o to, aby na kameni úrazu, který se stavitelé chystali odložit, vyvolal rozmnožení poznání. O sedm let později, anebo byste mohli říci o dva tisíce pět set dvacet symbolických dnů později, laodicejský adventismus dveře zavřel. Adventismus bohužel odmítl spatřit rozmnožení poznání. Kámen, o který klopýtáte, je kamenem, který nevidíte, ale přesto tam je.

Můj lid hyne pro nedostatek poznání; protože jsi zavrhl poznání, i já zavrhnou tebe, abys mi již nebyl knězem; poněvadž jsi zapomněl na zákon svého Boha, i já zapomenu na tvé děti. Ozeáš 4,6.

Kletba „sedmeronásobku“ proti jižnímu království Judy začala roku 677 př. Kr. a skončila 22. října 1844 spolu s dvěma tisíci třemi sty lety z Danielovy osmé kapitoly, verše čtrnáctého. „Sedmeronásobek“ je součástí právě toho proroctví, které bylo označeno za „základ a ústřední pilíř“ adventního hnutí. Základ a ústřední pilíř adventismu se naplnil v témže čase jako několik dalších proroctví. „Sedmeronásobek“, dva tisíce tři sta dnů, Malachiáš kapitola tři, Daniel kapitola sedm, verš třináct, i podobenství z Matouše 25 o deseti pannách, to vše se naplnilo 22. října 1844. Datum 22. října 1844 je základním datem adventního hnutí a ve spojitosti s tímto datem byl označen pouze jediný příkaz.

A anděl, kterého jsem viděl stát na moři i na zemi, pozdvihl svou ruku k nebi a přísahal při tom, který žije na věky věků, který stvořil nebe i to, co je v něm, zemi i to, co je na ní, a moře i to, co je v něm, že času již více nebude. Zjevení 10,5.6.

Sestra Whiteová ztotožňuje anděla ze zjevení desáté kapitoly, který stál na zemi i na moři, s Ježíšem Kristem.

„Mocný anděl, který poučoval Jana, nebyl nikdo menší než Ježíš Kristus. To, že svou pravou nohu postavil na moře a levou na pevninu, ukazuje úlohu, kterou vykonává v závěrečných scénách velkého sporu se satanem. Toto postavení označuje Jeho svrchovanou moc a autoritu nad celou zemí.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 971.

Kristus zaujal postoj, v němž stál na moři i na zemi, aby tím vyjádřil svou svrchovanou autoritu. Poté pozdvihl ruku a přikázal, aby „času již nebylo“. Kristus vstupoval do smlouvy s millerity a dal jim jeden příkaz, právě tak jako jej dal Abrahamovi, když s ním vstoupil do smlouvy. Přikázal Abrahamovi, aby obřezával mužské děti. Když vstoupil do smlouvy s vyvoleným lidem v dějinách Mojžíše, dal mnoho příkazů, a tyto příkazy zahrnovaly i ustanovení, že se archy smějí dotýkat pouze kněží. Dne 22. října 1844 pozdvihl ruku a přísahal, že prorocký čas již nemá být zahrnován do biblických proroctví. Ježíš se tématu „časů a dob“ dotkl tehdy, když vstupoval do nebe v oblaku andělů, a tak předobrazuje nanebevstoupení dvou svědků jako korouhev. To, co tehdy přikázal, se týkalo „časů a dob“.

Když se tedy sešli, ptali se ho: „Pane, obnovíš v tomto čase království Izraeli?“ Řekl jim: „Nepřísluší vám znát časy ani lhůty, které Otec ustanovil svou vlastní mocí. Ale přijmete moc, až na vás sestoupí Duch svatý; a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku i v Samaří, až na sám konec země.“ Skutky 1,6–8.

Ježíš neřekl, že neexistují žádné časy a doby, neboť když promlouval skrze Šalomouna, potvrdil, že jsou „časy a doby“.

Všechno má svou chvíli a každá věc pod nebem má svůj čas: Kazatel 3,1.

V biblickém záznamu se nacházejí „časy a doby“, které jsou svědectvím o Palmonim, „Podivuhodném Počíteli“, avšak od 22. října 1844 bylo Božímu lidu přikázáno, aby již nikdy

znovu nepředkládal prorocké poselství zavěšené na čas. Rada, kterou Ježíš dal učedníkům těsně před svým nanebevstoupením, představuje dějiny těsně předtím, než bude jeho očištěný lid vyzdvižen jako korouhev ve zjevení, kapitole jedenácté, a souhlasí s příkazem, který dal 22. října 1844. V základním datu adventismu Kristus přikázal, že již nemají být žádná další prorocká poselství založená na čase, a při svém nanebevstoupení, které bylo předobrazem nanebevstoupení dvou svědků ve Zjevení 11, tento příkaz zopakoval.

„Ať se všichni naši bratři a sestry mají na pozoru před kýmkoli, kdo by určoval čas, kdy má Pán naplnit své slovo ohledně svého příchodu nebo ohledně jakéhokoli jiného zaslíbení, které dal a jež má zvláštní význam. ‚Nepřísluší vám znáti časy ani doby, které Otec vložil ve svou vlastní moc.‘ Falešní učitelé se mohou jevit jako velmi horliví pro dílo Boží a mohou vynakládat prostředky, aby své teorie předložili světu i církvi; avšak protože mísí blud s pravdou, jejich poselství je poselstvím klamu a povede duše na falešné stezky. Je třeba se s nimi střetnout a postavit se jim na odpor, ne proto, že jsou to špatní lidé, nýbrž proto, že jsou učitelé nepravdy a usilují o to, aby nepravdě vtiskli pečeť pravdy.“ Testimonies to Ministers, 55.

Sestra Whiteová jasně uvedla, že nikdy nebudeme mít časové poselství určující cokoli zvlášť významného, a ne pouze Jeho druhý příchod. Časové proroctví, které bylo tématem milleritského hnutí, skončilo 22. října 1844 a jediný příkaz spojený s tímto základním datem zněl, že čas již nikdy nemá být znovu používán při předkládání Božího poselství.

Na samém počátku hnutí prvního anděla, právě v okamžiku přechodu z Filadelfie do Laodiceje, bylo dáno větší světlo ohledně základní pravdy milleritského hnutí. O sedm let později, neboli o dva tisíce pět set dvacet symbolických dnů později, neboli o jednu „poušť“ později, byl roku 1863 staviteli odložen základní kámen „sedmi časů“.

V závěrečném hnutí třetího anděla, právě v bodě přechodu z Laodiceje do Filadelfie, je dáována zkouška, která zahrnuje vyznání hříchů otců. Zkouškou základu pro otce bylo „sedm časů“, které byly jejich základním kamenem. Pominulo by závěrečné hnutí jediný příkaz spojený se základním datem, tak jako jejich otcové pominuli svůj základní kámen?

Ano. Právě to zcela jistě učinili. Opakovali hříchy svých otců.

Jejich otcové nezhřešili v základním datu, neboť mimo jiné byli v onom základním datu stále ještě Filadelfští. Jejich otcové neobstáli ve své základní zkoušce, když se proměnili v Laodiceu a odmítli „sedm časů“ spolu s jeho vzrůstajícím světlem.

Jejich zásadnímu selhání v roce 1863 předcházelo sedm let, během nichž Kristus klepal na dveře jejich laodicejských srdcí. Sedm let je symbolem „sedmi časů“ a „pouště“. Po „poušti“ od roku 1856 do roku 1863 neobstáli ve své základní zkoušce.

Při prvním zklamání hnutí třetího anděla Boží lid zhřešil tím, že odmítl jediné přikázání přímo spojené se základním datem. Rozhodli se začlenit časovou předpověď do prorockého poselství, ačkoli věděli lépe. Tím zopakovali hřích Mojžíše, který opomenul obřezat svého syna, i hřích Uzy, jenž se dotkl truhly, přestože věděl, že to má zakázáno. Hnutí třetího anděla učinilo to, o čem

vědělo, že není správné! Chce-li někdo tuto skutečnost přetřít barvou, ať použije i zbytek plechovky barvy, aby zakryl pravdu, že Mojžíš i Uza zhřešili a projevíli vzpouru proti Boží vůli, když předobrazovali první zklamání té úplně poslední ze všech reformačních linií — reformační linie, k níž všechny reformační linie ukazovaly vpřed. Znázornění prvního zklamání v reformačních liniích nesou pečeť Alfy i Omegy a záznam v nich obsažený je k užítku Božího lidu, i kdyby Boží lid odmítal z něj mít užitek.

Hnutí prvního anděla dostalo období sedmi let, což je symbolem pouště „sedmi časů“, aby přijalo laodicejské poselství spolu se světlem „sedmi časů“. Kletba „sedmi časů“ je kletbou toho, že budou vyvrženi z úst Páně. Roku 1863 zopakovali dílo znovuvybudování Jericha, dílo, které v sobě neslo „kletbu“. Sedm let od roku 1856 do roku 1863 je zmenšeným znázorněním vzpoury otců starověkého Izraele, jejichž hřích na ně přivedl kletbu „sedmi časů“. Novodobý Izrael zopakoval hříchy svých otců v roce 1863.

Hnutí třetího anděla neobstálo ve zkoušce prvního zklamání právě tak jistě, jako Mojžíš a Uzza. Tehdy byli po dobu tří a půl dne, „na poušti“, pobiti na ulicích. Nyní jsou zvukem Utěšitele utváření v těla. Zvuk Utěšitele je vydáván skrze „hlas“ na poušti a nyní jsou postaveni před zkoušku, nikoli stanovování času, nýbrž „sedmi časů“. Ve zkoušce stanovování času již selhali.

Nejsou zkoušeni v tom, zda věří, že „sedm časů“ je platná pravda, neboť již dříve vydali svědectví, že „sedm časů“ přijímají jako platné proroctví. Vyznali, že věří proroctví o dva tisíce pět set dvaceti letech rozptýlení. Mohou si však nebýt vědomi, že ohledně „sedmi časů“ existuje nové zkušební světlo. Stojí tam, kde stáli jejich otcové v roce 1856. Nové světlo spočívá v tom, že tři a půl dne z jedenácté kapitoly Zjevení neoznačují pouze Francouzskou revoluci, nýbrž že jsou nyní skutečností přítomné pravdy.

Je otevření skrytých dějin sedmi hromů a otevření sedmé pečeti skutečně dvěma svědky, kteří dosvědčují, že Zjevení Ježíše Krista je nyní odpečetováno? Je-li tomu tak, je skutečně pravda, že celá kniha Zjevení hovoří o posledních dnech? Je-li to pravda, pak představují tři a půl dne dobu prodloužení v podobenství o pannách? Je-li tomu tak, pak náprava „sedmi časů“ skutečně představuje příkaz, který musí být naplněn těmi, kdo se podíleli na předpovědi z Nashville z 18. července 2020?

Páni! Zde je pro vás zkouška! Musejí ti, kdo se probudí a uvědomí si, že jsou v době prodlévání, na konci těch tří a půl dne skutečně činit pokání ze svých hříchů i z hříchů svých otců? Bylo skutečně hříchem nedbat příkazu nepoužívat čas v předpovědi?

Těm, kdo zaujali stanovisko, že nenaplněná předpověď o Nashvillu byla nějak zamýšleným Božím úmyslem, a kteří se následně pokoušeli toto tvrzení obhájit, bych kromě hříchu používání časových údajů v Božích proroctvích připojil ještě další postřeh. To, co se stalo s falešnou předpovědí o Nashvillu, nebylo pouze projevem vzpoury proti Kristovu příkazu v roce 1844, ale byl to čin, který těm mimo adventismus sděloval, že předpovědi obsažené v Duchu proroctví jsou chybné. Byla to potupa uvalená na spisy Ducha proroctví. Poskytuje to světu důkaz, že spisy Ellen Whiteové jsou stejně závažné jako spisy Josepha Smitha nebo Nostradama. Drahocenná slova Ellen Whiteové byla zkažena odpornými slovy naší vzpoury. Nebyla to jen vzpoura proti Kristu, který je Slovem

Božím, ale zároveň to byla vzpoura proti Duchu proroctví. Jan byl pronásledován na ostrově zvaném Patmos ne proto, že by své lidské mínění stavěl nad Bibli a Ducha proroctví, nýbrž proto, že tyto dva svědky poslouchal.

Já Jan, který jsem také vašim bratrem a spoluúčastníkem soužení i království a trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově zvaném Patmos pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. Zjevení 1,9.

Při mém prvním zklamání jsme opakovali hříchy svého otce Mojžíše a musíme to vyznat. Musíme to vyznat, neboť nyní jsme u roku 1856. Nyní je tu nové světlo o „sedmi časech“, právě tak jako tehdy. Nyní se nacházíme při přechodu z Laodiceje do Filadelfie, stejně jako se počáteční hnutí nacházelo při přechodu z Filadelfie do Laodiceje v roce 1856. V roce 1856 naši otcové zastavili publikování narůstajícího poznání týkajícího se „sedmi časů“. Možná nebudeme schopni zastavit publikování onoho světla, ale jistě můžeme zavřít dveře svých srdcí před tímto světlem. Můžeme předstírat, jak to činili původní stavitelé Církve adventistů sedmého dne, že ten kámen tam ve skutečnosti nebyl, a dál o něj klopýtat. Náš problém spočívá v tom, že nemáme k dispozici více než jedno století, abychom strkali hlavu do písku, neboť soudy již začínají.

Dovolíme-li Alfě i Omeze, aby nás vyučovala zásadou, že konec věci je znázorněn počátkem věci, můžeme snadno vidět, že Alfa i Omega ukazuje, že předpověď o Nashvillu byla předobrazem ztvárněna v našich otcích. Uznáme-li tuto pravdu, budeme pak postaveni před skutečnost, že od chvíle onoho proroctví bylo veškeré úsilí vytvořit nějaký druh lidské logiky k ospravedlnění nenaplněné předpovědi ničím jiným než fíkovým listem. Potom uvidíme, že Bůh s námi nekrácel, zatímco jsme byli v zemi nepřítelů. Byl tam, avšak jen v tom smyslu, že klepal na dveře srdcí a hledal vstup. Bude-li fíkový list lidské logiky odstraněn, mohli bychom také spatřit, že popírání, neboli vadná lidská logika, kterou jsme použili k ospravedlnění předpovědi o Nashvillu, je důkazem, že jsme kráčeli v rozporu s Kristem.

Roku 1856 se filadelfský adventismus proměnil v Laodiceu, a oni to věděli. Pán to potvrdil skrze slova prorokyně a jejího manžela. Kristus, stojící u dveří oněch laodicejských srdcí, nabízel, že vejde dovnitř a bude s nimi stolovat. Pokrmem, který přinesl k tomuto hodování, byl základní kámen „sedmi časů“. Odmítli jej.

V roce 2023 nyní poslední hnutí přechází z Laodiceje k Filadelfii, neboť osmá církev je ze sedmi církví. Pán Alfa i Omega to potvrdil skrze své slovo „pravdy“. Kristus nyní stojí u dveří těch nedávno mrtvých suchých kostí a nabízí, že vstoupí a bude s nimi večeřet; a pokrm, který s nimi chce sdílet, je totožný s pokrmem, který se pokoušel sdílet s jejich otci v roce 1856. Nejde pouze o základní prvky učení o „sedmi časech“, jak tomu bylo u jejich otců v roce 1856. Ne, jde o hořký lék „sedmi časů“ a tento lék vyžaduje takový druh pokory, který je často těžké spolknout.

I stalo se ke mně opět slovo Hospodinovo: Synu člověčí, rei knížeti tyrskému: Toto praví Panovník Hospodin: Protože se tvé srdce povýšilo a řekl jsi: Jsem Bůh, sedím na Božím stolci uprostřed moří, ačkoli jsi člověk, a ne Bůh, třebaže své srdce stavíš na roveň srdci Božímu. Hle, jsi moudřejší než Daniel; žádná tajná věc před tebou nemůže zůstat skryta. Ezechiel 28,1–3.

Snad jsme my, kdo jsme se podíleli na nashvillské předpovědi, moudřejší než Daniel?

V prvním roce jeho kralování jsem já, Daniel, porozuměl z knih počtu let, o nichž se stalo slovo Hospodinovo k proroku Jeremjášovi, že naplní sedmdesát let zpustošení Jeruzaléma. I obrátil jsem svou tvář k Panovníku Hospodinu, abych ho hledal modlitbou a úpěnlivými prosbami, s postem, v zíněném rouchu a v popelu. A modlil jsem se k Hospodinu, svému Bohu, vyznával jsem se a řekl jsem: Ach, Panovníku, Bože veliký a hrozný, který zachováváš smlouvu a milosrdenství těm, kdo tě milují a kdo zachovávají tvá přikázání; zhřešili jsme, dopustili jsme se nepravosti, jednali jsme ničemně a vzbouřili jsme se, když jsme se odvrátili od tvých přikázání a od tvých soudů. Neposlouchali jsme ani tvé služebníky proroky, kteří mluvili ve tvém jménu k našim králům, našim knížatům a našim otcům i ke všemu lidu země. Tobě, Panovníku, náleží spravedlnost, nám však zahanbení tváře, jako je tomu dnes: mužům judským, obyvatelům Jeruzaléma i všemu Izraeli, těm blízkým i těm dalekým, ve všech zemích, kam jsi je zahnal, pro jejich nevěrnost, jíž se proti tobě provinili. Panovníku, nám náleží zahanbení tváře, našim králům, našim knížatům i našim otcům, neboť jsme proti tobě zhřešili. Pánu, našemu Bohu, náleží slitování a odpuštění, ačkoli jsme se proti němu vzbouřili; ani jsme neposlouchali hlas Hospodina, našeho Boha, abychom chodili podle jeho zákonů, které nám předložil skrze své služebníky proroky. Ano, celý Izrael přestoupil tvůj zákon a odvrátil se, aby neposlouchal tvůj hlas; proto se na nás vylila kletba i přísaha, která je zapsána v zákoně Mojžíše, služebníka Božího, protože jsme proti němu zhřešili. A potvrdil svá slova, která mluvil proti nám a proti našim soudcům, kteří nás soudili, tím, že na nás uvedl veliké zlo; neboť pod celým nebem se nestalo nic takového, jako se stalo v Jeruzalémě.

Jak je psáno v zákoně Mojžíšově, všechno toto zlo přišlo na nás; a přece jsme neobměkčili tvář Hospodina, svého Boha, abychom se odvrátili od svých nepravostí a porozuměli tvé pravdě. Proto Hospodin bděl nad tím zlem a uvedl je na nás; neboť Hospodin, náš Bůh, je spravedlivý ve všech svých skutcích, které činí, ale my jsme neuposlechli jeho hlasu. A nyní, Panovníku, Bože náš, který jsi vyvedl svůj lid ze země egyptské mocnou rukou a zjednal sis jméno, jak je tomu až podnes, zhřešili jsme, jednali jsme bezbožně. Panovníku, prosím, podle veškeré tvé spravedlnosti ať se odvrátí tvůj hněv a tvé rozhořčení od tvého města Jeruzaléma, tvé svaté hory; neboť pro naše hříchy a pro nepravosti našich otců se Jeruzalém i tvůj lid stali potupou všem kolem nás. Nyní tedy, Bože náš, vyslyš modlitbu svého služebníka i jeho prosby a pro Pána rozjasni svou tvář nad svou zpustošenou svatyní. Nakloň, můj Bože, své ucho a slyš; otevři své oči a viz naše zpustošení i město, nad nímž je vzýváno tvé jméno; neboť ti nepředkládáme své prosby pro své spravedlivé skutky, nýbrž pro tvé veliké slitování. Panovníku, slyš; Panovníku, odpusť; Panovníku, pozoruj a učiň; neprodlévej kvůli sobě samému, můj Bože, neboť nad tvým městem i nad tvým lidem je vzýváno tvé jméno. A ještě když jsem mluvil a modlil se a vyznával svůj hřích i hřích svého lidu Izraele a předkládal svou prosbu před Hospodinem, svým Bohem, za svatou horu svého Boha, ano, ještě když jsem mluvil v modlitbě, tehdy se mne dotkl muž Gabriel, kterého jsem viděl v tom vidění na počátku; přiletěl rychle v době večerní oběti. A poučil mne, mluvil se mnou a řekl: Danieli, nyní jsem vyšel, abych ti dal poznání a rozumění. Daniel 9,2–22.